

פני עין חמד

י"ג אלול ע"ה בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

העלון מוקדש לרפואת ציון בן צ'חלה

פרשת כי תבא - בשמחה ובטוב לבב

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"

ומחזירה אותו אל נשמתו ואל טבעו האמיתי, כי השמחה עצמה היא המצב הטבעי של הנשמה.

רַבֵּנו האריז"ל (הובא בספר החסידים) גילה, שכל הישגיו והשגותיו, שערי החכמה ורוח הקודש להם הוא זכה, ניתן לו בשכר השמחה, ששמח בעשיית כל מצווה, שמחה לאין ערוך. ע"ש. יהודי שאינו ששמח בחלקו לוקה בחסר ואינו שלם, שכן הוא חסר פגום, ואולי אף אינו מרוצה מהנהגת הקב"ה כביכול בסידור חלוקת העולם. וגם אם הוא נטול שמחה לזמן מה, הרי שבשעה זו הוא חסר, וחסרונו בא לידי ביטוי עד כדי שהשכינה אינה שורה עליו. שכן אין הקב"ה משרה את שכנתו וזיו הודו על אדם, שאינו שמח.

מסופר על רַבֵּנו הגרי"ז סולוביצ'יק זצ"ל שלקח חברותא לבנו. פעם אחת עמד הרב ליד דלת חדרם והביט בהם, שאלו בני הבית: "וכי יש ספק אם הם לומדים?" ענה הגרי"ז: "הנני בטוח שהם לומדים, אך רוצה אני לראות, אם הם לומדים בשמחה!"

אומרים בשם ה'חפץ חיים': בשמים מחלקים את כל ישראל לחמישה חלקים: יש יהודים רותחים, מתלהטים, יש חמים, יש פושרים ויש קפואים. אוי למי שמשתייך לכת הצוננים והקפואים. הוי אומר שעיקר גדלות ושלימות העבודה נמדדת בחמימות בעת עשיית המצווה ולא חלילה כמי שכפאו שד ללא רצון. יהי רצון שנזכה למדרגת השמחה במצוות.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

פרשתנו היא פרשה של תוכחה: התוכחה בוטה וקשה - צח קללות נמרצות וצורמות. בסוף דברי התוכחה מגלה התורה את אחד הסימפטומים העיקריים - **"תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"**.

כותב רבנו בחי"י: יאשימנו הכתוב באם עובדים את השם יתברך והייתה העבודה בהעדר שמחה, לפי שחייב האדם להתעסק במצווה בשמחה. והשמחה במעשה המצווה היא חשובה כמצווה בפני עצמה, וזאת מלבד השכר שיש לו על המצווה, יש לו שכר גם על השמחה. ועל כן יעניש בכאן למי שעובד עבודת המצווה כשלא עשאה בשמחה. ולכן צריך שיעשה אדם המצווה בשמחה ובכוונה שלמה.

וזה בניגוד להבנתנו, שכן אילו היינו צריכים לקבוע את סיבת הקללות, היינו מצביעים על העבירות החמורות ביותר כגון: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים. אולם חושפת התורה וקובעת: **"תחת אשר לא וכו'... בשמחה ובטוב לבב"**. וכן כתב הרמב"ם: **"השמחה, שישמח האדם בעשיית המצווה ובאהבת האל שציוה בהן עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפרע ממנו" וכו'.**

יש שמחה חיצונית ויש שמחה פנימית. שמחה חיצונית היא אשליה, שאדם משועמם יוצר לו באופן מלאכותי, כדי לברוח מעצמו. ואילו שמחה פנימית נובעת מליבו של אדם בריא, כמו מעיין חי. היא מאירה לאדם עצמו

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרנזל וב"ב מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים איילת בת נעמה ציון ומאיר אברהם וב"מ עידן בן רבקה ניסן משה בן חנה שמעון בן זלפה

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר שמואל בן אסתר אילן בן גולייט חגית בת ז'ילה חיה מירב בת שרה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר איתי סיון בת אסתר זרי נטלי בת יונת

רפואת הנפש והגוף

הרשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורגיה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א רחל ברכה בת פדילה דליה מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה ציון בן אורית יהודה אריה בן רחל ברכה אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן גולייט נעם יצחק בן רחל ברכה יעקב בן גולייט עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'חלה ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה בנימין בן יקוט נעם דוד בן סימה עדי בת רותית מסעודה וילדיה ניסן בן נעמה ז'ילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אביחי בן אסתר שירה שילת בת אורלי אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה דניאל בן עדי רפאל משה בן רחל דניאל בן מיה סימה בת אולין רות בת צילה אודיה בת ברכה ציון בן צ'חלה ניסים נתנאל בן יפה אורה בת אסתר כמוס בן מנטינה אוריאל בן יפית כל עם ישראל

יח' אלול תש"ע 28/08/2010

פרשת כי-תבא

הפטרה: "קומי אורי" - ישעיה פרק ס'

ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:34	19:44	20:33
ת. אביב	18:52	19:42	20:30
חיפה	18:54	19:44	20:32
ב. שבע	18:53	19:43	20:31

העלון מוקדש להצלחת ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה – שמיעת שופר

שאלה: האם נשים חייבות בשמיעת קול שופר בראש השנה?

תשובה: להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

נשים פטורות ממצות שופר, משום שהיא מצוות עשה שהזמן גרמא וכל מצוות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות. ומכל מקום נהגו הנשים להחמיר על עצמן ולבוא לבית הכנסת לשמוע תקיעת שופר. ואשה שאין באפשרותה לבוא לבית הכנסת, מותר לטלטל עבורה שופר כדי לתקוע לה בבית, אפילו אם הבעל תוקע בעצמו יצא כבר ידי חובת מצוות שופר. אך לא יברך כשתוקע לצורך אשה ואף היא עצמה לא תברך. ונשים מעדות אשכנז הנוהגות לברך על השופר- יש להן על מה שתסמוכנה.

חכמתו של המלמד

בספר "חישוקי חמד" הובא סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו כיצד יש להתייחס למעידה חד-פעמית של ילדים, מה יש לקחת בחשבון וכמובן עלינו לחשוב מהן ההשלכות הצפויות אותן ישא הילד עד סוף ימיו בשל תגובתנו. וכך סיפר הגאון רבי יחיאל מרדכי גורדון זצ"ל: "כאשר התארס הבחור המצוין בשיבת לומז'ה, ביקש במסיבת האירוסין את רשות הדיבור. בתחילה נתן הודאה לקב"ה על כל הטובות שגמלהו. לאחר מכן הודה להוריו, שגידלוהו וחינכוהו על במותי התורה והיראה, וכן הודה לראשי הישיבה שהובילוהו למעמד זה. למרבה הפליאה נתן הודאה מיוחדת למלמד שלו בכיתה ב'!"

"מבטיהם של הנוכחים לשמע המשפט האחרון גילו את רחשי לבם. לאחר מכן התבקש על ידי מאן דהוא להבהיר על מה ולמה מצא לנכון להודות במיוחד דווקא למלמד בכיתה ב'. הבחור נעתר לבקשתו וסיפר שלולא תושייתו של מלמד זה, ספק אם היה נשאר בן תורה. וכך היה סיפור המעשה: 'כשלמדתי בכיתה ב', היה לנו ילד בכיתה שבא מבית עשיר מאוד. יום אחד הביא הילד שעון זהב לכיתה. כל הילדים קינאו בו מאוד, בתוכם אני."

"באחת ההפסקות יצא אותו ילד מן הכיתה, כשהוא שוכח את שעונו על השולחן. כשחזר לא מצא את השעון. מיד הקים קול זעקה ושבר שנשמע לרחוק וטען בתוקף, כי אחד הילדים חמד את השעון לעצמו. הורה המלמד לכל הילדים להרים את ידיהם והוא יערוך חיפוש בבגדיהם. לצערי הרב, כאשר אותו ילד שכח את השעון על השולחן, ניצלתי את ההזדמנות והחבאתי את השעון בכיסי. לבי פרפר בקרבי, מה יקרה, כשהמלמד ימצא את השעון עימי וכולם ידעו, שאני גנב והדבר ייודע לכולם? כיצד יתבוננו בי חבריי? מה אומר להוריי? אנא אשא חרפתי?"

"והנה, כאשר המלמד קרב אלי, לבי פרפר בקרבי. כמובן שהוא מצא את שעון הזהב בכיסי. מה עשה? במקום להציגני ככלי ריקן, תחב הוא בחכמה את השעון בתוך שרוולו, מבלי שירגישו זאת שאר התלמידים והמשיך לחפש אצל הילד הבא. כשסיים לבדוק את כל התלמידים חזר המלמד למקומו ואמר לתדהמת כולם את הדברים הבאים: 'מצאתי את השעון אצל אחד הילדים. מדובר בילד טוב מאד, שהיצר הרע הצליח להתגבר עליו. אך אני מקווה, שמהיום והלאה כשהיצר הרע יפגוש אותי, יצליח הפעם מולו!"

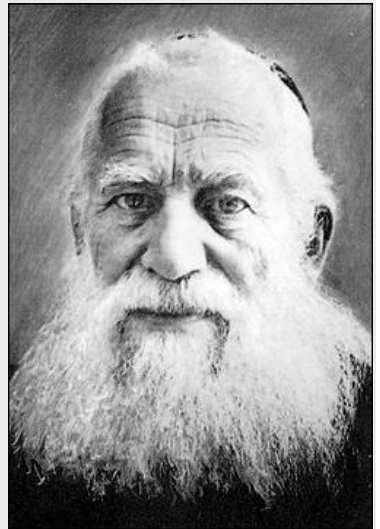
סיים החתן את סיפורו ואמר: "עכשיו תבינו מדוע אני כה מודה למלמד היקר. הרי לולא שהיה נוהג בתבונה כזאת, אלא מכריז עלי שאני הוא הגנב, לא הייתי מוצא מקומי בחברה מגודל החרפה, ומכאן ועד היציאה לתרבות רעה, הדרך קצרה, ורק בזכות הנהגתו הנבונה ניצלתי מרדת שחת".

השתתפות בצער הזולת

בספר "מרבצי תורה ומוסר" מסופר על הגאון ר' חיים סולבייצ'יק זצ"ל, שבעת השריפה הגדולה בבריסק בשנת ה'תרנ"ה בה נשרפו בתיהם של רבים מיהודי העיר, ר' חיים לא נח ולא שקט, ויוזם ולילה השקיע את כל כוחותיו באיסוף כספים לשיקום בתיהם ובעידוד נפשי למשפחות שנותרו ללא קורת גג. באותם ימים שלאחר השריפה, הרב לא ישן בביתו, אלא הלך למסדרון המשופע של בית הכנסת וישן על הרצפה.

כל הפצרותיהם ובקשותיהם של בני ביתו, שינוח בביתו על מיטתו היו ללא הועיל. תשובתו הייתה: "כיצד אני יכול לשכב על המיטה, בשעה שכל כך הרבה יהודים נותרו ללא קורת גג לראשם, והם אינם יכולים לישון על מיטתם?", כך ביטא ר' חיים את ההשתתפות בצער הזולת בצורה המוחשית ביותר, כיאה למנהיג ומורה דרך בדמותו.

מנויים: לקבלת העלון חנם ב- email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	הקדשת העלון נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון ר' הבשם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס בטל' 054-7646633
---	---	---

רבי יוסף שלמה כהנמן, ידוע גם בכינויו **הרב מפוניבז'**: נולד בעיר קוהל בליטא בשנת ה'תרמ"ב (1886). בצעירותו למד בישיבת טלז. לאחר מכן למד שנה בנוהרדוק ו-3 שנים בישיבת ראדין. בשנת ה'תרע"ב (1916) עמד כראש ישיבה בגרודנו. בשנת ה'תרע"ט (1919) לאחר פטירת הרב יצחק רבינוביץ מונה לרבה של פוניבז' ומיד הקים שם ישיבה בשם "אוהל יצחק" על שם הרב הקודם. עלה לארץ בשנת ה'ת"ש (1940) ובשנת ה'תש"ד (1944) הקים בעזרתו של ה"חפץ חיים" ישיבה בבני-ברק על שם קהילתו שנכחדה. בנוסף, הקים גם בית-אבות וייסד את קריית-פוניבז' באשדוד. הרב עצמו גייס כספים רבים עבור הישיבות ולצורך עניין זה כיתת את רגליו. בפרשת ילדי טהרן נלחם נגד הממסד, ודרש שחלק מהילדים, בהתאם לרצון הוריהם שנרצחו בשואה, יעברו לידיים של יהודים דתיים. הוא עצמו אימץ את הבן של האדמו"ר מביאלא, שהיה בקבוצה זו. **ידוע כבעל מידת האמת**. על שמו הוקם בית הספר היסודי לבנות "בית יעקב כהנמן". נפטר ב-כ' באלול ה'תשכ"ט (1969). חי כ-83 שנים. ציונו בבני-ברק.

רבותיו: הרב ישראל מאיר הכהן מראדין (ה'חפץ חיים'), הרב אליעזר גורדון והרב שמעון שקופ.
מתלמידיו: הרב גרשון אדלשטיין (ראש ישיבת פוניבז'), הרב ברוך דב פוברסקי (ר"י פוניבז') והרב ישראל מאיר לאו (הרב הראשי לישראל לשעבר). **חברותא:** הרב אלחנן וסרמן הי"ד.
אשתו: בתו של הרב מוידז'. **אביו:** הרב יהודה ליב.
מספריו: מאמריו של הרב נאספו בחלקם בשלשה קבצי 'דברי הרב', שנערכו על ידי הרב בצלאל דבליצקי.

אלף תלמידים ישבו ושקדו על התורה, בהיכל הישיבה הגדולה פוניבז' אשר בבני ברק, תחת נשיאותו של ראש הישיבה, הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל. היה הדבר בשנות ה'תש"ך, הגיע בחור משווייץ, ורצה להירשם בתור תלמיד, אלא שההנהלה דחתה אותו בשתי ידיים. **"אין מקום"** טענו. ידוע ידע הצעיר, שמקומו להתעלות בלימוד התורה הקדושה, הוא דווקא בארץ הקודש, ומקום שליבו חפץ, היה דווקא במבצר תורה ענקי זה. הסירוב והדיחוי מטעם ההנהלה, לא הרתיעו אותו, והוא ביקש להיפגש עם הרבנית מפוניבז'. למרות שידעו, שאין לרבנית שום השפעה על רישום תלמידים חדשים לישיבה, למראה פניו נכמרו רחמיהם עליו וארגנו לו פגישה.

כאשר פגש את הרבנית, הוציא הבחור מכיסו "מכתב", ומסר אותו ליד הרבנית. היא קראה את תוכן המכתב, ואחר כך אמרה לחברי ההנהלה ולאותו בחור, להתלוות עמה לחדרו של הרב כהנמן. כדרכו, קיבל הרב את פני הנוכחים בסבר פנים יפות, ותיכף לאחר שקרא את המכתב, ניגש לבחור, חיבק אותו בחום ונשקו על מצחו, תוך שהוא מכריז קבל עם ועדה: **"התקבלת כתלמיד מן המניין בישיבת פוניבז'!"**.

הסיקו חברי ההנהלה שיש לדבר איזו שייכות עם תוכן המכתב שבגינו התקבל התלמיד לישיבה, אך איש מהם לא ידע מהמכתב ומתוכנו. לימים, סיפר הרב את קורות והשתלשלות העניין. בימי נעוריו של אותו תלמיד, היו הוריו נוסעים מדי שנה בשנה, לאתר-נופש פלוני בשווייץ. בחורף של שנת ה'תשט"ו, **חלה הרב והוצרך לעבור ניתוח קשה ומסובך**. מקורביו וצוות הרופאים ייעצו, שיש להרחיקו מעולה ומשאה של הישיבה, ומרוב המבקרים, **ושכדאי לו לנסוע לשווייץ**. נסע הרב עם הרבנית לאתר-נופש ההוא, אולם בהגיעם לשם, נודע להם כי המלון מלא עד אפס מקום, **זולת בקומה שלישית**, שבמצב בריאותו של הרב לא היה שייך **במציאות שיעלה את כל אותן המדרגות**. בעל-הבית, שהתכבד עם נוכחות הרב במלון, **השתדל ועשה מאמצים מרובים להחליף חדרים עם מישהו בקומה ראשונה של בית המלון**.

והנה, באותה השנה, בא הבחור הנזכר לבית המלון רק עם אמו, והם השתכנו, כהרגלם, בחדרם הקבוע שבקומה ראשונה של בית המלון. בעל הבית ניסה את מזלו, אולי תסכים האשה להחליף חדר עם הרב מפוניבז', ובא עמה בדברים תוך שהוא מזכיר את רום מעמדו התורני של הרב. ואכן האשה עצמה הסכימה להחליף חדר במלון, **רק בקשה מבעל-הבית לקבל גם את הסכמת בנה הצעיר, האם מוכן גם הוא לוותר על נוחיותו בקומה ראשונה, ולעלות עוד שתי קומות?!**

וכך התנהלו חילופי הדברים בין בעל הבית לנער הצעיר: **"התסכים, להחליף חדר עם ראש ישיבת פוניבז', שקשה לו ההליכה, בהיות שעבר לא מזמן ניתוח קשה?"** – **"ודאי מוכן אני לעשות כן"**. השיב הנער הצעיר. וכך כעבור מחצית השעה, עומדת בפתח חדרם, הרבנית מפוניבז', שלא הפסיקה מלהודות לאשה על הוויתור. היא אף הוסיפה ואמרה, **"כשתמצאו בקומה הראשונה, ירצה גם הרב להודות לכם אישית, על הטובה הגדולה והוויתור למענו"**.

נענתה האשה ואמרה לרבנית: **"דעי לך כי עיקר התודה מגיעה דווקא לבני הצעיר, שגם הוא הסכים להחליף חדר עם ראש הישיבה"**. וכאן פנתה הרבנית לצעיר, והרעיפה עליו ברכות-תודה, על שוויתר את נוחיותו. היא הציעה לקנות לו חפיסת שוקולד, כהוקרה על הסכמתו לטפס שתי קומות בגרם מדרגות המלון – **"תודה רבה, כבוד הרבנית, אבל אין לי צורך בזה!"** – **"ואולי תרצה איזה צעצוע חדש, שאוכל לרכוש בעיר הגדולה, שם אהיה במשך היום?"** – **"תודה רבה, כבוד הרבנית, אבל אין לי צורך גם בזה!"** – **"אבל בכל זאת"**, הפצירה הרבנית, **"משהו! בתור הכרת הטוב!"**. חשב הצעיר לרגע, ולבסוף זה מה שאמר: **"כשם שמסרתי את מיטתי לכבוד הרב, כן אקווה, שבבוא הזמן הנכון, כשארצה בעזרת ה' ללמוד בישיבת פוניבז', שגם הרב ייתן לי מיטה בישיבתו"**. התפלאה הרבנית מדברי הנער הצעיר. **"איזה מבט רחוק!"**.

באותו מעמד, הוציאה הרבנית גיליון, ורשמה את הדברים האלה: **"כשיגיע בחור פלוני לישיבת פוניבז', יזכה מיד במיטה!"**. היא חתמה את שמה בשולי הגיליון, ירדה לחדרו של הרב, וגם הוא חתם את שמו, לאות הסכמה מלאה. **האשה, אם הילד, שמרה על המכתב למשך שנים**, וכאשר היה בנה מוכשר לנסוע לארץ הקודש, מסרה את המכתב לידו, ואמרה לו בבטחה, שמיד עם בואו לישיבת פוניבז' ימסור אותו לחברי ההנהלה, והוא יתקבל ללא עיכוב ובעיה כלל. זהו סודו של המכתב!

להלן סיפור מופלא המעובד מהספר "התשובה" של הרב יעקב לוי שליט"א, סיפור המלמד אותנו רבות עד כמה עלינו להיות רגישים במצבו של הזולת ולעשות חשבון נפש במיוחד בתקופה זו, שאנו נמצאים לפני ראש-השנה. האם אנו רואים את הסובבים אותנו? האם אנו דורשים בשלום הזולת?

מעשה שהיה כך היה:

אברהם רחמים הוא בן למעלה מ-90 (עד מאה ועשרים), והגיל לא מהווה גורם בעייתי לכל מה שקשור לצלילות מוחו, לאיכויות התנסחותו, ולכושרו הפיסי. מדובר באדם די שקט, צנוע, נחבא אל הכלים, העוסק בזמנו הפנוי בקריאת תהילים ובעיסוקים חופשיים.

ישנו דבר אחד המלווה את אברהם רחמים, ונותן לו דלק ועוצמות למשוך את חייו כאלמן בודד. הוא בנה במו ידיו את בית הכנסת "אורות התנאים" ממסד עד טפחות בשכונתו לפני כחמישים שנים, והוא קשור אליו בעבותות של אהבה. מעולם לא שמעו אותו מתייגר בעובדות הללו. לכולם הוא נותן את הכבוד הראוי: לרב בית-הכנסת, לגבאים ולמתפללים הפוקדים את המקום.

יום רדף יום, אולם לא לעולם חוסן. פעם אחת לבו בגד בו. בשארית כוחותיו הוא חייג והזמין אמבולנס נט". במשך ארבעה שבועות ריחף בין החיים והמוות, מחובר למכשירי החייה ומקבל טיפול רפואי. מפעם לפעם כשהיה חוזר להכרה, היה מניע ראשו ימינה שמאלה ומחפש בעיניים בורקות מבקר, ידיד, בן משפחה. הכורסא סמוך למיטתו, המיועדת למבקרים, נותרה בדרך כלל ריקה ושוממה.

לאחר כחודש וחצי, לאחר שיקום לא קל, חזר אברהם רחמים לביתו, כשהוא מלווה במטפל תאילנדי. כוחותיו לא היו עימו כבעבר אבל עם כל זאת, יכול הוא לצעוד לאיטו לבית הכנסת, מרחק של כמאה מטרים מדירתו. בשבת, בין תפילת שחרית לתפילת מוסף, לפני קריאת התורה, נוהג רב בית הכנסת לשאת דרשה בת עשרים דקות.

להפתעת הרב, ניגש אליו אברהם וביקש לשאת מספר מלים. מעולם לא ביקש זאת איש לפניו- אף על פי כן נעתר הרב. הוא עלה בצעדים איטיים על הבימה, נאחז במעקה, ובקול חרישי נשא דבריו. בתחילה פתח הוא בדברי תורה פשוטים ומובנים לכל אוזן.

ואז הגיע הקטע הדרמטי:

"את אחיי אני מבקש", אמר אברהם רחמים לציבור, "יוסף הצדיק, ביקש את אחיו, לשאול בשלומם, לבדוק מה חסר להם למרות הסכנה בדבר, למרות הטינה של אחיו, הוא היה נחוש לקיים את ציוויו של אביו. לבקש את אחיו, לדרוש בשלומם".

"רבותי וידידי, מתפללי בית הכנסת, גם אני אומר לכם: 'את אחיי אני מבקש'. מבקש, אבל ביקשתי כעפרא דארעא. אין שם על לב. רציתי לומר לכם כמה מילים היושבות על לבי. כמעט כולכם יודעים, שאת בית הכנסת הזה בניתי בעשר אצבעותי, יש לי חלק בכל קיר, בכל פינה. גם התיבה, שאני ניצב עליה היא פרי מעשה ידיי".

"אתם אולי אינכם יודעים, אבל שכבתי למעלה מחודש בבית חולים, בין חיים למוות, חצי גוסס ונאנק מכאבים, ואף אחד מכם לא שאל עליי... אף אחד מכם לא בא לבקר... לא התעניין. היו לי שם שעות קשות של בדידות. חשבתי לעצמי, אברהם, לפחות המתפללים יזכרו אותך לטובה, יבקרו אותך... יחייכו אליך. סוף כל סוף הם האנשים הכי קרובים אליך... חשבתי שאני כמו סבא טוב שלכם, או לפחות ידיד קרוב, אפילו רחוק. כל כך רציתי שמישהו מכם יזכור אותי, יתעניין בי, ישאל עליי... עורבא-פרח. לא ראיתי ולא שמעתי אף אחד מכם. את אחיי אני מבקש, אבל אחיי אינם מבקשים אותי!!! תודה רבה לכם, גם לך כבוד הרב, ושבת שלום".

את האוויר בחלל בית הכנסת ניתן היה לחתוך בסכין. ההלם היה קשה ומסעיר. אברהם רחמים ניגש אל פינתו, פתח את הסינור והשאיר את עשרות המתפללים והרב פעורי פה וחסרי נשימה. נמצאים סמוך אלינו אנשים רבים וטובים- זקנים וצעירים שזקוקים לתשומת-לב, לחמימות, לביקור חולים, לחיוך לבבי. מאמץ כל כך מועט נדרש מעמנו, וכל כך הרבה חסד טמון בו. אנחנו פוקדים את בית הכנסת, את בית המדרש, לומדים ודורשים, מתפללים וקוראים תהילים- אבל היכן אנחנו? היכן נמצא לבנו?

"את אחיי אנוכי מבקש, אך אחיי אינם מבקשים אותי". לשמוע ולהזדעזע מעורלת-הלב. רגע של מחשבה...

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
אברהם בן עליה ז"ל
ליליאן בת רבקה ע"ה
אביבה בת איירן ע"ה
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חווה בת אילנה ע"ה
אלברט ציון בן נעמה ז"ל
יהודה מנחם בן רחל ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב אטון שבת בן אסתר זצ"ל
משה בן עליזה ז"ל
יעקב בן מרגלית ז"ל
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתאי בן חזלה ז"ל
שמואל בן יוכבד ז"ל
חיים בן רבקה ז"ל
משה צבי בן לאה ושמואל ז"ל
בייה כלימה בת רות ע"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
מצליח בן אסתר ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
נעמי בת כותון ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
דוד בן רחל ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
זבולון בן מרים ז"ל
ברוך בן ורדה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
יצחק בן חביבה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
נעמה בת גורג'יה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל